

На горищі було вікно,
У вікні голубіло небо.
Ти казала: «Осудить неня,
Та мені уже все одно».

Місяць ставив німе кіно.
Ворушились на стіні тіні.
Пам'ятаю усе донині,
Хоч було то давним-давно.

Ми летіли кудись на дно,
У хмільну і солодку невідь.
Потім ти розчинялась в небі,
Відчинивши у ніч вікно.

І, коли затихав твій крок,
Я лежав у щасливій зморі
І мене овівали зорі,
Між якими твій голос мовк.

Я не зводив очей з вікна, —
О пора, молода й чудесна! —
Я повірив, що ти небесна,
Я не вірив, що ти земна.

І нехай невблаганний час
Сіє срібло в моїм волоссі,
Ти для мене небесна й досі,
Все святе, що було між нас.